03/06/2019

Ημερίδα πρεσβυτερών και μητέρων κληρικών στα Κύμινα

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Στο πλαίσιο των ΚΕ΄ Παυλείων, την Δευτέρα 3 Ιουνίου το πρωί πραγματοποιήθηκε στον Ιερό Ναό των Αγίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Κυμίνων, η καθιερωμένη ημερίδα για τις πρεσβυτέρες και τις μητέρες των κληρικών της Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας, που φέτος είχε τον τίτλο «Διακόνισσες της Εκκλησίας».

Το πρωί ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων χοροστάτησε στον Όρθρο, στην Θεία Λειτουργία και κήρυξε τον θείο λόγο.

Μετά την Θεία Λειτουργία ακολούθησαν οι εργασίες της ημερίδος κατά την οποία μίλησαν ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Παντελεήμων, η οικο-νομολόγος και συγγραφέας κ. Σταματία Πάπιστα- Καραγεωργίου η οποία ανέπτυξε το θέμα : «Ανδρεία γυναίκα», η Πρεσβυτέρα κ. Νικολέτα Αιγίδου, η οποία ανέπτυξε το θέμα

«Η συνοδοιπορία της πρεσβυτέρας με τον λειτουργό του Υψίστου» καθώς και ο Πανοσιολογιώτατος Αρχιμ. Νεκτάριος Λασκαρίδης.

Ο Σεβασμιώτατος στο τέλος απένειμε τα αναμνηστικά των ΚΕ΄ Παυλείων στους ομιλητές και στον Προϊστάμενο του Ιερού Ναού Πρωτοπρεσβύτερο π. Χρήστο Αιγίδη, τον οποίο και ευχαρίστησε για την φιλοξενία.

Την εκδήλωση παρουσίασε ο Πρωτοπρεσβύτερος π. Νεκτάριος Σαββίδης.

Μετά το πέρας της ημερίδας προσεφέρθη γεύμα.

Δείτε φωτογραφίες εδώ

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στην Θεία Λειτουργία :

«Καί τινες ἐξ αὐτῶν ἐπείσθησαν καί προσεκληρώθησαν τῷ Παύλῳ καί τῷ Σίλα, τῶν τε σεβομένων Ἑλλήνων πλῆθος πολύ καί γυναῖ-κες τῶν πρώτων οὐκ ὀλίγαι».

Τήν ἄφιξη καί τό κή-ρυγ-μα τοῦ ἀποστόλου Παύ-λου στή Θεσσαλο-νίκη μᾶς περιέγραψε τό σημερινό ἀνάγνωσμα ἀπό τίς Πράξεις τῶν ἀποστόλων.

Ὁ Παῦλος ἔφθασε στήν πόλη ἀπό τούς Φιλίππους, καί κήρυξε κατά τή συνή-θειά του ἐπί τρία Σάββατα στήν ἑβραϊκή συναγωγή, ἑρμη-νεύ-οντας τίς Γραφές, πού προανήγ-γειλαν τή γέννηση, τά πάθη καί τήν ἀνά-σταση τοῦ Χριστοῦ.

Καί ἐνῶ, ὅπως σημειώνει ὁ εὐαγ-γελιστής Λουκᾶς, ἀπό τούς Ἰου-δαί-ους πού ἄκουσαν τό κήρυγμά του κάποιοι μόνο πί-στευσαν καί τόν ἀκολούθησαν, ἀπό τούς προ-ση-λύτους Ἕλληνες πί-στευσε «πλῆ-θος πολύ» καί ἀκό-μη μεγά-λος ἀριθμός γυναι-κῶν ἀπό τήν ἀνώτερη τάξη.

Δέν εἶναι ἡ πρώτη φορά κατά τήν ὁποία ὁ εὐαγγελιστής Λουκᾶς ἀνα---φέρεται ξεχωριστά στίς γυναῖ-κες πού ἀκοῦν τό κήρυγμα τοῦ ἀποστόλου Παύλου καί πιστεύουν στόν Χριστό. Ἄν διαβάσει κανείς τίς Πράξεις τῶν ἀποστόλων θά τίς συναντήσει πολλές φορές. Στούς Φιλίππους ἡ πρώτη πού πίστευσε ἦταν ἡ πορφυροπῶλις Λυδία, στήν Ἀθήνα ἡ Δάμαρις, στή Θεσσαλο-νί-κη καί στή Βέροια πολλές «τῶν πρώ-των» καί «τῶν εὐσχημόνων» γυ-ναικῶν.

Καί εἶναι πράγματι ἐντυπωσιακή ἡ ἰδιαίτερη ἀναφορά στίς γυναῖκες πού πιστεύουν στό κήρυγμα τοῦ πρωτοκορυφαίου ἀποστόλου Παύ-λου, στίς γυναῖκες πού συνεχίζουν τήν παράδοση τῶν πιστῶν μαθη-τριῶν τοῦ Χριστοῦ, οἱ ὁποῖες τόν ἀκο-λούθησαν στά τρία χρόνια τῆς ἐπι-γείου ζωῆς του, ὅπου καί ἄν πή-γαινε καί δέν τόν ἐγκατέλειψαν οὔτε καί στήν ὥρα τῆς ὀδύνης τοῦ Σταυροῦ, οὔτε ἀκόμη καί ὅταν ἔκειτο νεκρός καί ἄπνους στόν τά-φο τοῦ Ἰωσήφ.

Καί εἶναι ἐντυπωσιακό, γιατί οἱ γυ-ναῖκες τήν ἐποχή ἐκείνη δέν εἶ-χαν τή θέση πού ἔχουν σήμερα. Ἡ δράση τους περιοριζόταν στό σπίτι καί ἡ παρουσία τους στή δημόσια ζωή ἦταν ἀνύπαρκτη καί συχνά κατακριτέα. Γι᾽ αὐτό καί ἀξίζουν ἰδι-αίτερης μνείας αὐτές οἱ γυναῖ-κες πού τολμοῦν καί ὑπερβαίνουν τά στερεότυπα τῆς ἐποχῆς τους, πού ἔχουν τό θάρρος καί τό ψυ-χικό σθένος νά ἀποφασίζουν γιά τή ζωή τους, νά ἀποφασίζουν νά πι-στεύσουν σέ κάτι τό ὁποῖο εἶ-ναι ξένο καί ἄγνωστο στήν κοι-νωνία μέσα στήν ὁποία ζοῦν.

«Οἱ γυναῖκες ἔχουν ἕναν δικό τους τρόπο νά πιστεύουν», γράφει ὁ ἅ-γιος Λουκᾶς,

ἀρχιεπίσκοπος Συμ-φε-ρου-πόλεως. «Εἶναι πιό εὐαί-σθη-τες καί πιστεύουν μέ τήν καρ-διά, σέ ἀντίθεση μέ τούς ἄνδρες πού πιστεύουν μέ τό μυαλό. Καί μέ τήν καρδιά προσεγγίζεται τό πιό ση--μα-ντικό, αὐτό τό ὁποῖο δέν μπο-ρεῖ νά κατανοήσει τό μυαλό. Ἡ καρ-διά», συνεχίζει ὁ ἅγιος, εἶ-ναι τό ὄρ-γανο τῆς ἀνωτάτης γνώ-σεώς μας καί τῆς ἐπικοινωνίας μας μέ τόν Θεό, καί ἡ γυναικεία καρδιά σέ πο-λύ μεγάλο βαθμό κα-τέχει αὐτή τήν ἱκανότητα».

Γι᾽ αὐτό καί ὄχι μόνο ὁ Χρι-στός ἐμπιστεύθηκε τίς γυναῖ-κες μαθή-τριές του καί ἐμφα-νίσθηκε πρῶτα σέ αὐτές μετά τήν Ἀνάστα-σή του καί ὕστερα στούς ἀποστό-λους, ἀλ-λά καί ὁ ἀπό-στο-λος Παῦλος δίδει ἰδιαίτερη σημα-σία στίς γυναῖκες πού πιστεύουν στό κήρυγμά του καί κάποιες ἀπό αὐτές γίνονται συνεργοί στό ἔργο του, καί τίς μνημονεύει μέ πολλή ἀγάπη στίς ἐπιστολές του.

Ἀλλά καί οἱ γυναῖκες πιστεύουν στόν Χριστό, γιατί βρίσκουν στό κή-ρυγμα τοῦ εὐαγγελίου τήν πραγ-ματική τους θέση. Βγαίνουν ἀπό τό περιθώριο στό ὁποῖο τίς κρα-τοῦσαν ἀποκλει-σμέ-νες οἱ νό-μοι καί ἡ κοινωνία τῆς ἐποχῆς τους, ἀπολαμβάνουν ἰσό-τιμη θέση μέ τούς ἄνδρες, ἐφό-σον, ὅπως δια-κηρύσσει ὁ ἀπό-στο-λος Παῦλος «οὐκ ἔνι ἄρσεν καί θῆ-λυ ... πάντες γάρ ἡμεῖς ἕν ἐσμέν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, καί ἔχουν τή δυ-νατότητα νά δραστηριο-ποιοῦ-νται καί νά προσ-φέρουν στό ἔργο τῆς Ἐκ-κλη-σίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ προσέλκυση τῶν γυναικῶν στήν πίστη τοῦ Χριστοῦ καί στόν λόγο τῶν ἀποστόλων δέν εἶναι ὅμως σημαντική μόνο γιά τίς γυναῖκες, εἶναι σημαντική καί γιά τή διάδοση τοῦ εὐαγγελίου, γιατί οἱ γυναῖκες καί ἡ πίστη τους δροῦν δια-φορετικά, δροῦν πολλα-πλα-σια-στι-κά μέσα στήν οἰκογένεια καί στήν κοινωνία, ὅπου μέ τόν δικό τους πειστικό τρόπο μποροῦν νά μεταδώσουν εὐκολότερα τό εὐ-αγγέλιο καί τήν πίστη στόν Χριστό.

Καί αὐτό τόν ρόλο τους ἀναγνω-ρί-ζοντας καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀλλά καί ὁ εὐαγγελιστής Λουκᾶς, δέν παραλείπουν νά ἀναφέρονται στίς γυναῖκες πού πιστεύουν στό κή--ρυγμα καί ἀκολουθοῦν τόν πρω---τοκορυφαῖο ἀπόστολο. Τίς ἀναφέρουν ὅμως καί γιά ἕναν ἀκό--μη λόγο: Γιατί αὐτές οἱ γυ-ναῖ-κες, οἱ ὁποῖες ὑπερβαίνοντας τούς κανόνες καί τίς δεσμεύσεις τῆς ἐπο-χῆς τους πίστευσαν στόν Χρι-στό, ἀποτελοῦν πρότυπο γιά τίς γυ-ναῖκες κάθε ἐποχῆς, γιατί κάθε ἐποχή, καί ἰδιαιτέρως ἡ σημερινή, χρειάζεται γυναῖκες πού διαθέ-τουν πίστη θαρραλέα καί τολμη-ρή, ἀλλά καί γιατί καί ἡ Ἐκκλησία μας τίς χρειάζεται καί σήμερα γιά νά συνεχίσει τό ἔργο της, τό ἔργο τοῦ εὐαγγελισμοῦ καί τῆς σωτη-ρίας τῶν ἀνθρώπων. Καί εἶναι με-γάλη τιμή καί εὐλογία γιά ὅσες ἀκο-λουθοῦν τό παράδειγμά τους καί τίς μιμοῦνται στή ζωή τους.

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στην Ημερίδα :

Ἀποτελεῖ μεγάλη εὐλογία γιά τήν Ἱερά Μητρόπολή μας τό γε-γονός ὅτι μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ ἑορτά-ζου-με τό ἀργυρό ἰωβηλαῖο τῶν Παυ-λείων, ἑορτάζουμε τά 25 χρόνια ἀπό τήν καθιέρωση αὐτοῦ τοῦ κύκλου ποικίλων ἐκδηλώ-σεων πού πραγματοποιοῦνται κά-θε Ἰούνιο στήν Ἱερά μας Μητρό-πολη καί εἶναι ἀφιερωμένες στή σεπτή καί ἁγία μορφή τοῦ πρω-τοκορυφαίου ἀποστόλου Παύλου, τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς τοπικῆς μας Ἐκ-κλησίας.

Σκοπός τῶν Παυλείων, ὅπως ἔχουμε πεῖ πολλές φορές, εἶναι νά τιμήσουμε τόν μέγα ἀπόστολο Παῦ-λο, πού ἦρθε μέχρις ἐδῶ, μέχρι τή Βέροια καί κήρυξε τό Εὐαγ-γέ-λιο τοῦ Χριστοῦ, ἐλευθερώνοντάς μας ἀπό τήν πλάνη τῶν εἰδώλων καί κάνοντάς μας διά τῆς πίστεως καί τοῦ ἁγίου βαπτίσματος μέλη τοῦ μυστικοῦ σώματος τοῦ Χρι-στοῦ, μέλη τῆς Ἐκκλησίας του.

Συγχρόνως ὅμως μᾶς δίδεται ἡ εὐκαιρία νά προβάλλουμε μέσα ἀπό τίς διάφορες ἐκδηλώσεις καί ἀνάλογα μέ τό θέμα στό ὁποῖο κά-θε φορά ἐπικεντρώνουμε τήν προ-σοχή μας τή διδασκαλία τοῦ οὐρα-νοβάμονος ἀποστόλου Παύλου, πού εἶναι πάντοτε ἐπίκαιρη καί δί-δει ἀπαντήσεις σέ ὅλα τά ζητή-ματα πού ἀπασχολοῦν τόν σύγ-χρο-νο ἄνθρωπο.

Γιά τά φετινά ΚΕ΄ Παύλεια ἐπιλέ-ξαμε ἕνα θέμα ἐξαιρετικά ἐνδια-φέ-ρ-ον. Καί αὐτό εἶναι «Ἡ διακο-νία τῆς Ἐκκλησίας». Στό πλαίσιο αὐτοῦ τοῦ θέματος ἐντάσσεται καί τό θέμα τῆς σημερινῆς Ἡμερίδας τῶν πρεσβυτερῶν καί μητέρων κλη-ρικῶν μέ τήν ὁποία ἐγκαινιά-ζουμε, ὅπως πάντα σχεδόν, τή σει-ρά τῶν Ἡμερίδων τῶν φετινῶν Παυλείων.

Τό θέμα τῆς διακονίας τῆς Ἐκ-κλη-σίας ἔχει μία διττή σημασία. Ἀφενός σημαίνει τή διακονία μέ-σα στήν Ἐκκλησία καί ἀφετέρου τή διακονία πού προσφέρει ἡ Ἐκ-κλησία στόν κόσμο. Καί στίς δύο ὅμως περιπτώσεις ἡ διακονία εἶ-ναι τό βασικό ζητούμενο.

Ἡ ἔννοια τῆς διακονίας εἶναι σχεδόν ἄγνωστη στόν ἐκτός Χρι-στι-ανισμοῦ κόσμο. Γιατί ἡ δια-κονία εἶναι ἡ πρακτική ἐφαρμογή τῆς ἀγάπης καί τῆς ταπεινοφρο-σύνης, δύο ἀρετῶν πού δέν ὑπάρ-χουν καί δέν μποροῦν νά γίνουν κατανοητές στόν ἄνθρωπο πού δια-κατέχεται ἀπό ἐγωισμό, πού ἐμμένει στή διεκδίκηση τοῦ δικοῦ τουτ συμφέροντος, πού ἐπιδιώκει ὅ,τι εἶναι καλό ἀποκλειστικά γιά τόν ἴδιο, ἄρα δέν ὑφίσταται ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας.

Βεβαίως, διάκονοι τῆς Ἐκκλη-σίας εἶναι πρωτίστως οἱ κληρικοί. Σεῖς ὅμως, οἱ πρεσβυτέρες καί οἱ μητέρες τῶν κληρικῶν μας, εἴσθε ἀπό τή θέση σας καί τή

σχέση σας μέ τούς κληρικούς οἱ πιό στενοί συνεργάτες τους, ἐφόσον μέ τό ἔρ-γο καί μέ τή δράση σας, μέ τή στάση σας καί τή συμπε-ρι-φορά σας στηρίζεται τούς ἱερεῖς συζύγους σας ἤ τούς ἱερεῖς παιδιά σας, καί βαστάζετε καί σεῖς μέ τόν τρόπο αὐ-τό ἕνα μέρος τοῦ βάρους τῆς ἐκ-κλησιαστικῆς τους διακο-νίας, συμ-βάλλοντας στό ἔργο τῆς Ἐκ-κλη-σίας ὡς διακόνισσες.

Στή διακονία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκ-κλησίας ὑπῆρχαν πάντοτε γυναῖ-κες συνεργάτιδες. Δέν τίς γνωρί-ζου-με ὅλες, μερικές ὅμως παρέ-μειναν φωτεινά παρα-δείγ-ματα δια-κονίας στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας, καθώς τά ὀνόματά τους μνημο-νεύονται στίς Πράξεις τῶν Ἀπο-στόλων καί στίς ἐπι-στο-λές τους. Δορκάς, Πρίσκιλλα, Μα-ρία, Τρύ-φαι-να, Τρυφῶσα, Ἰουλία, Φοίβη εἶναι κάποιες ἀπό τίς δια-κόνισσες τῆς πρώτης χρι-στι-α-νικῆς Ἐκκλη-σίας.

Τό ἔργο τους δέν διαφημίσθηκε ποτέ, οὔτε ποτέ μάθαμε τί ἀκριβῶς ἔκαναν καί πῶς βοηθοῦσαν τούς ἀποστόλους. Ἡ ἀναφορά τους ὅμως στίς Πράξεις τῶν ἀποστό-λων καί στίς ἐπιστολές τοῦ ἀπο-στό-λου Παύλου, ὁ ὁποῖος συχνά ἐκφράζει τήν ἀγάπη του καί τήν εὐγνωμοσύνη του πρός αὐτές, ἀπο-δεικνύει τή σημασία πού εἶχε ἡ προσ-φορά τους στό ἔργο τῆς νεο-σύ-στατης Ἐκκλησίας, μιά προσ-φορά πού ἦταν προσφορά ἀνι-διο-τελής καί δέν εἶχε σκοπό τήν προ-βολή τῶν ἰδίων ἀλλά τή δόξα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ συμβολή ὅμως τῶν γυναικῶν στό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας δέν στα-μά-τησε σ᾽αὐτές τίς ἁγίες γυ-ναῖ-κες, οὔτε περιορίσθηκε στήν ἐποχή πού ἦταν σέ χρήση ὁ θεσμός τῆς δια-κο-νίσσης, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀτονίσει στίς ἡμέρες μας.

῾Η Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ στη-ριζόταν καί στηρίζεται πάντοτε στίς γυναῖκες. Μπορεῖ οἱ γυναῖκες νά ἔχουν ἕνα διαφορετικό ρόλο καί μιά δια-φο-ρε-τική ἀποστολή μέ-σα στήν Ἐκ-κλη-σία ἀπό τούς ἄν-δρες, γιατί εἶναι διαφορετική ἡ φύ-ση καί ἡ ἰδιοσυγκρασία τους, εἶναι ὅμως πάντοτε παροῦ-σες καί ἀπαραίτη-τες στή διακονία τῆς Ἐκ-κλησίας ἀκριβῶς χάρη στήν ἰδιαι-τερότητα αὐτή τῆς φύσεως καί τῆς προσω-πι-κότητός τους.

Καί ἡ ἰδιαιτέροτητα αὐτή τῆς γυ-ναικείας φύσεως ἔχει τρία χαρα-κτη--ριστικά γνωρίσματα: τό ἕνα εἶ-ναι ἡ ἀγάπη, τό δεύτερο ἡ εὐ-αι-σθησία καί τό τρίτο ἡ ὑπομονή.

Διακονία, ὅπως ἤδη εἶπα, χωρίς ἀγάπη δέν μπο-ρεῖ οὔτε νά νοηθεῖ οὔτε νά ὑπάρ-ξει, γιατί ἡ ἀγάπη εἶ-ναι ἡ πεμ-πτουσία καί ἡ κινητήριος δύναμη τῆς διακονίας. Διακονῶ ση-μαίνει θέτω τόν ἑαυτό μου στήν ὑπη-ρε-σία τοῦ ἄλλου, χωρίς νά ὑπο--λογίζω τίποτε ἄλλο παρά μόνο τό ὄφελος καί τό συμφέρον τοῦ δια-κονουμένου. Διακονῶ σημαί-νει θέ-τω τόν ἑαυτό μου σέ δεύτερη μοίρα

προκειμένου νά βοηθήσω τόν ἀδελφό μου. Διακονῶ σημαί-νει σπεύδω νά προσφέρω τή βοή-θειά μου στόν πλησίον μου πού τήν ἔχει ἀνάγκη, χωρίς νά ὑπολο-γίζω τί μοῦ κοστίζει αὐτό. Δια-κο-νία σημαίνει εἶμαι διαθέσιμος πά-ντοτε νά προσφέρω στόν Χρι-στό, στήν Ἐκκλησία, στούς ἀδελ-φούς τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἔλλειψη ἀγάπης κάνει τόν ἄν-θρωπο ἀδιάφορο γιά τόν ἀδελφό του καί ἀσυγκίνητο γιά τίς ἀνά-γκες του. Ἡ ἔλλειψη ἀγάπης δέν μπορεῖ νά ἐπιτρέψει τόν ἄνθρωπο νά ἀσχοληθεῖ μέ κάτι πού δέν τόν ἀφορᾶ. Τόν κάνει ψυχρό, κλειστό στόν ἑαυτό του, ἀφοσιωμένο ἀπο-κλει-στικά στά θέματα πού τόν ἀπα-σχολοῦν.

Ἀντίθετα ὁ ἄνθρωπος πού ἔχει ἀγάπη εὔκολα καί δαπανᾶ καί δα-πανᾶται γιά τόν ἀδελφό του, καί καθίσταται μέ τόν τρόπο αὐτό «σκεῦ-ος εὔχρηστον εἰς διακο-νί-αν», διάκονος ἀληθινός τοῦ Χρι-στοῦ ὁ ὁποῖος «οὐκ ἦλθε διακο-νη-θῆναι ἀλλά διακονῆσαι καί δοῦναι τήν ψυχήν αὐτοῦ λύτρον ἀντί πολλῶν».

Τό δεύτερο χαρακτηριστικό τῆς γυ-ναικείας φύσεως πού, ὅπως εἶ-πα, συμβάλλει στή διακονία της μέ-σα στήν Ἐκκλησία, εἶναι ἡ εὐ-αι-σθησία.

Ὁ Θεός τή χάρισε σέ σᾶς τίς γυ-ναῖκες, γιά νά ἀνταπο-κρί-νεσθε στήν ἀποστολή σας ὡς σύ-ζυ-γοι καί κυρίως ὡς μητέρες. Ἀλλά αὐτή ἀκριβῶς ἡ εὐαισθησία εἶναι πολύ-τιμη καί γιά τό ἔργο τῆς Ἐκκλη-σίας. Γιατί ἐσεῖς, οἱ γυναῖ-κες, μπο-ρεῖτε νά ἀντιληφθεῖτε μέ μεγαλύ-τερη εὐκολία ποιός ἔχει πρόβλημα καί ποιός ἔχει ἀνάγκη, καί ἔχετε τόν τρόπο νά τόν πλη-σιάσετε δια-κρι-τικά καί μέ ἐχεμύθ-εια γιά νά τόν βοηθήσετε χωρίς νά θίξετε, χωρίς νά πληγώσετε, χωρίς νά φέ-ρετε σέ ἀμηχανία ἤ σέ δύ-σκολη θέση αὐτόν πού ἔχει ἀνά-γκη βοη-θεί-ας ἤ συμπαραστάσεως. Γιατί ἡ διακονία χρειάζεται τέχνη, χρειά-ζε-ται διακριτική συμπερι-φο-ρά, χρει-άζεται νά μπορεῖ κανείς νά ἀνιχνεύει καί νά διαισθάνεται τήν ἀνάγκη τοῦ ἀδελφοῦ του καί νά σπεύδει σέ βοήθειά του χωρίς τυ-μπα-νοκρουσίες καί χωρίς θόρυ-βο.

Καί αὐτό μπορεῖτε νά τό κάνετε ἐσεῖς οἱ γυναῖκες καλύτερα ἀπό κάθε ἄλλον μέσα στήν Ἐκκλησία. Καί πολύ περισσότερο μπορεῖτε νά τό κάνετε ἐσεῖς οἱ πρεσβυτέρες ἤ οἱ μητέρες τῶν κληρικῶν μας, οἱ ὁποῖες μέ τήν ἰδιότητά σας αὐτή βρίσκεσθε ἤδη μέσα στό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας.

Γνωρίζετε τούς ἀνθρώπους καί τίς ἀνάγκες τους. Γνωρίζετε τά μέ-σα πού διαθέτει ἤ μπορεῖ νά δια-θέσει ἡ Ἐκκλησία. Μέ τήν ἀγάπη καί τήν εὐαισθησία σας μπορεῖτε νά ἀνακαλύψετε νέους τρόπους καί νέους δρόμους διακονίας τῶν ἀνθρώπων μέσα στήν Ἐκκλησία, στηρίζοντας μέ τόν τρόπο αὐτό καί τή διακονία τῶν ἱερέων συ-ζύγων σας ἤ τῶν ἱερέων παιδιῶν σας.

Διότι γιά σᾶς, τίς πρεσβυτέρες ἀλλά καί τίς μητέρες τῶν κλη-ρι-κῶν μας, ἡ διακονία εἶναι διπλῆ: εἶναι πρῶτον ἡ βοή-θεια καί ἡ συμπαρά-στα-ση πού

προσ-φέρετε στούς ἱε-ρεῖς μας οἱ ὁποῖοι τήν ἔχουν ἀνά-γκη.

Ἡ βοήθεια καί ἡ συμπαράσταση αὐ-τή γιά νά ἔχει νόημα καί οὐσία προϋποθέτει τήν κατανόηση καί ἀποδοχή τοῦ ρόλου τῆς δικῆς σας διακονίας δίπλα στούς ἱερεῖς μας, πού εἶναι βοήθεια καί συμπα-ρά-σταση ὄχι μόνο στήν οἰκογενειακή σας ζωή ἀλλά καί στήν ἱερατική του ζωή, στή λειτουργική καί τήν ἐνοριακή. Γιατί ἡ ἱερωσύνη εἶναι ἕνας σταυρός, εἶναι ἕνας ζυγός πού μπορεῖ νά εἶναι χρηστός, ἀλλά χρειάζεται προσπά-θεια καί κόπο γιά νά ἀντέξει κανείς καί νά προ-χωρήσει μαζί του στή ζωή καλ-λιεργῶντας τό γεώργιο πού τοῦ ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεός.

Καί γι᾽ αὐ-τό οἱ ἱερεῖς χρειά-ζονται καί τή δική σας βοήθεια καί συμ-παράσταση στό ἔργο πού ἐκεῖνοι ἐπι-τελοῦν καί στίς δυσκολίες πού καί ἐκεῖνοι ἀντιμετωπίζουν.

Συγχρόνως ὅμως ἡ διακονία σας εἶναι καί διακονίας ἀγάπης πρός τούς ἄνθρωπους, συμμετοχῆς στά ἔργα τῆς φιλανθρωπίας καί τῆς φιλαλ-ληλίας, στηρίξεως τῶν ἀν-θρώπων τῆς ἐνορίας πού προσ-βλέ-πουν στήν πρεσβυτέρα καί στή βοή-θειά της.

Τό τρίτο χαρακτηριστικό εἶναι, ὅπως εἶπα, ἡ ὑπομονή. Ἡ γυναι-κεία φύση, καθώς εἶναι προορι-σμέ-νη ἀπό τόν Θεό γιά νά ἀναλά-βει τόν ρόλο τῆς μητέρας καί νά ἀναθρέψει καί νά παιδαγωγήσει τά παιδιά της, εἶναι προικισμένη μέ περισσότερη ὑπομονή. Ἄλλω-στε καί ἡ εὐαισθησία τῆς γυναίκας τή διευκολύνει νά ἔχει περισσό-τε-ρη ὑπομονή, ἡ ὁποία εἶναι κατά τόν ἀπόστολο Παῦλο τό στοιχεῖο πού πρέπει νά χαρακτηρίζει κάθε διάκονο τοῦ Χριστοῦ. «Ἀλλ᾽ ἐν πα-ν-τί συνιστῶντες ἑαυτούς ὡς Θεοῦ διάκονοι, ἐν ὑπο-μονῇ πολλῇ, ἐν θλίψεσιν, ἐν ἀνάγκαις, ἐν στενο-χω-ρίαις, ἐν πληγαῖς», γράφει πρός τούς Κορινθίους.

Καί τό γράφει, γιατί ἡ ὑπομονή εἶναι ἀναγκαία γιά νά ἀντιμετω-πί-ζει τίς δυσκολίες πού εἶναι ἀναμε-νό-μενες στό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, διότι ὁ ἐχθρός τῆς Ἐκκλησίας ἐπι-διώκει μέ αὐτόν τόν τρόπο νά ἀνακόψει τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας καί νά ἐμ-ποδίσει τή σωτηρία τῶν ἀνθρώ-πων. Προσπαθεῖ ἐπίσης μέ κάθε τρόπο καί μέσο νά κάνει ὅσους ἀγωνίζονται γιά νά ζήσουν σύμ-φωνα μέ τό θέλημα καί τίς ἐντο-λές τοῦ Θεοῦ νά ἀπογοη-τευ-θοῦν ἀπό τίς δυσκολίες καί τά ἐμπό-δια καί νά τό ἐγκαταλείψουν. Γι᾽ αὐτό καί χρειάζεται ὑπομονή καί καρτερία γιά νά δείξουν, ὅσοι διακονοῦν στήν Ἐκκλησία, καί τή σταθερότητα τους στό ἔργο τοῦ Θεοῦ ἀλλά καί τήν ἐμπιστοσύνη τους στήν ἀγάπη του, ὥστε νά ἀντα--πεξέλθουν μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ στίς ἀντιξοότητες καί τούς πει-ρα-σμούς.

Μέ τήν ὑπομονή, ἄλλωστε, δεί-χνουν στούς ἀνθρώπους πού πα-ρα-κολουθοῦν τό ἔργο καί τή ζωή τους ὅτι εἶναι πράγματι διάκονοι τοῦ Χριστοῦ. Διότι, ἐάν ἀντί νά ὑπομένουμε, ἀγανακτοῦμε, ὀργι-ζό-μεθα, ἀπογοητευόμεθα καί κα-τη--γο--ροῦμε ὅσους ἀποτελοῦν ἴσως αἰτία τῶν προβλημάτων πού ἀν-τι-μετωπίζουμε, ἤ ἐάν

ἐγκαταλείπου-με τήν προσπάθειά μας, τότε δέν δια--φέρουμε ἀπό τούς ἀνθρώπους πού εἶναι μακριά ἀπό τόν Θεό, πού δέν πιστεύουν στή θεία του Πρό-νοια καί γιά τούς ὁποίους ἡ ὑπο-μονή ἀποτελεῖ μία ἄγνωστη λέξη καί μία ἄγνωστη ἀρετή.

Μέ τήν ὑπομονή τό ἔργο τῆς δια-κονίας προχωρεῖ πάντοτε εὐχερέ-στερα μέ τή χάρη καί τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ καί δίδει καρπούς πολ-λούς πρός ὄφελος καί σωτηρία τῶν ἀδελφῶν μας καί πρός δόξαν Θεοῦ.

Στή διακονία τῆς Ἐκκλησίας ἡ πα-ρουσία σας, ἀγαπητές πρε-σ--βυ-τέρες καί μητέρες τῶν κληρικῶν μας, ἡ παρουσία σας καί ἡ συμ-βολή σας εἶναι πολύ σημαντική. Ἡ τοπική μας Ἐκκλησία, ὡς Παύλεια Ἐκκλησία, βασίζεται σέ σᾶς καί στό ἔργο πού προσφέρετε, τό ὁ-ποῖο εὔχομαι νά συνεχίζετε μέ με-γαλύτερο ζῆλο καί ἀγάπη, γιά νά κερδίσετε καί σεῖς τόν ἔπαινο τοῦ Θεοῦ, ὅπως καί οἱ ἐκλεκτές συ-νερ-γάτιδες τοῦ πρωτοκορυφαίου ἀπο-στόλου Παύλου.

Στή σημερινή Ἡμερίδα ἔχουμε τή χαρά καί τήν τιμή νά ἔχουμε δύο ἐκλεκτές ὁμιλήτριες, τίς ὁποῖες θά ἀκούσουμε στή συνέχεια: τήν οἰ-κο-νομολόγο καί συγγραφέα κυρία Σταματία Καραγεωργίου-Πάπιστα, πού θά μᾶς ἀναπτύξει τό θέμα: «Ἀνδρεία γυναίκα», καί τήν πρε-σβυτέρα Νικολέττα Αἰγίδου, ἡ ὁποία θά μᾶς μιλήσει μέ θέμα: «Ἡ συνοδοιπορία τῆς πρεσβυτέρας μέ τόν λειτουργό τοῦ Ὑψίστου».

Τίς εὐχαριστῶ καί τίς δύο θερμά πού καί μέ αὐτό τόν τρόπο διακο-νοῦν στήν Ἐκκλησία. Καί εὐχα-ριστῶ ἀκόμη τόν π. Χρῆστο ἀλλά καί τήν πρεσβυτέρα, πού θά ἀκού-σουμε σέ λίγο, γιά τή φιλοξενία τῆς Ἡμερίδος σήμερα ἐδῶ, στήν ἐνο-ρία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Κυ-μίνων.